

BALLAI LÁSZLÓ

Zombi

© COPYRIGHT 2003, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2003, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

– Öreg vagyok, nem zavarok, három.

Már csak három nap, és nem lesz ébresztő, reggeli torna, gázárc, menetgyakorlat, krumplipucolás, őrség, irányított szabadidő, stokizás, körletszemle, takarodó, Csőke százados, Pati hadnagy és Zsuffa törzsőrmester. Már javában tartott a leszerelés előtti összetartás. A szobában csak úgy gomolygott a füst, de ki törődik ezzel ilyenkor? Ha az ügyeletes bejön, őt is megkínálják.

– Az milyen volt, amikor Beregdi tizedes bedobta a gumikacsáját a kölret közepébe, és így szólt, hogy addig öntsék a vizet a kopaszok, amíg a kacska nem úszik?

– Viszont nem ultrázott be, nehogy a lúg tönkretégye a kacska tollait.

Általános derültség.

– És Pilhál szakszi, a konyháról?

– Ne is mondd, öcsém. Annak a kezében viszont állandóan remegett az ultra. A mosogatáshoz sem adott, hogy több jusson a kőre. Onnan lehetett tudni, hogy előző nap ő volt az ügyeletes, ha valaki nem látta volna a gizda arcát, hogy a legénységi konyhán síkosok maradtak a tányérok.

– A tányérok? A teásbögrék. Reggelente zsíros volt a tea.

– Engem meg egyszer bezárt a hűtőkamrába. Ha nem csúszik le az egyik félsertés a kampóról, lehet, hogy meg is fagyok.

– Miért? Belebújtál a bőrébe?

Nagy nevetés.

– Dehogy! Mire visszaakasztottam a kampóra, teleizzadtam a gatyámat is. Nem mindenki olyan tagbaszakadt barom, mint te.

– De te, Kőíró, ne nagyon sírjál, mert rögtön az újonc után bekavartad magad az irodára, ahol te lettél a király.

– Csak hozzánk képest. Akkora király, mint Zoltics, az öreg írnok ő sosem lett. Ahhoz még Csőke százados is kopogtatva ment be.

– Persze, mert ő írta az angol leckéit.

– Mindegy, hogy miért, így volt.

– Lényeg az, hogy Kőírónak az újonc után soha nem volt dolga Pilhállal.

– Annyit azonban senki nem volt konyhaszolgálaton, mint Zombi.

– Legalább háromszoros Kiváló Krumplihaj Cibáló kitüntetéssel érdemelne.

– Csórikám mindig Pilhált fogta ki.

– Akkor Érdemes Ultrabénás.

– Egyszer lehányták a Pilhált. Hátul szállt le a buszról, és épp akkor ért a középső ajtóhoz, amikor az kinyílt, és valaki hatalmasat könnyített magán, teljesen beterítve a szakszit.

Óriási hahota.

– Mire a csóka egyáltalán felfogta, mi történt, az ajtó szépen becsukódott, a busz pedig tovább ment. Hanem, ahogy jött be a laktanyába, és felháborodva rinyálta, mi történt vele, egy sem volt, aki megsajnálta volna, mindenki a szemébe röhögött.

– Én meg sose felejttem el, amikor Zsuffa főtörzs összeszedette velünk a leveleket és ágakat az ezredtörzs előtti erdőben, mert jött valami pizsamás a hadosztálytól. Elmagyaráztam neki szépen, hogy a levél és az ág, ha lehullik a fáról az nem olyan mint amikor a tiszt lakótelepen eldobják a konzervdobozt, hanem természetes bomlásra megy keresztül, és szép lassan összekeveredik a kőzettörmelékkel, szemcsékkel, gazdagítja a szerves rétegeket, és így alakul ki a hazánkban legáltalánosabban jellemző, átlagosan ötvenhatvan centiméter vastagságú barna erdei talaj, mely mezőgazdasági művelésre igen alkalmas. Ő ezt érti, mondta erre Zsuffa főtörzs, de szedjük össze a leveleket és az ágakat az erdőben, mert az a parancs.

– Azért első időszakban te is jó néhányszor bekavartál Zombinak, Kőíró! „Ha nem pucolod ki a géppisztolyom, én pucolok ki az előjegyzésből!” vagy „Ha megtalálsz az én fókámat is, akkor megkeresem a körlet elhagyásodat!” Emlékszel? Ha nem ilyen jámbor a srác, már nem lenne ennyire egyenes az orrod.

Ekkor friss pálinkával megérkezett Csengey, aki még az összetartás alatt sem bírta ki, hogy ne dobbantson.

– Hülye vagy Csengey, nem ér annyit az egész! - mondta Kőíró, mielőtt elindult. – Ha megbuksz, még a futkosóba is bedughatnak.

– Az üzlet az üzlet. Megegyeztem Sámsonnal, hogy hozok öt litert az új főzetből. Egy pár bakancsért odaadja. A Ho Si Minh-ösvényen úgyszemint fognak meg.

– Ennek a hajdúsámsoni zugpálinkafőzőnek már az apja is a laktanyából látta el felszereléssel a környékelieket.

– Ja, az ötből kettőt Csőke századosnak hozom. Ennyivel tartozom neki a bakancsért.

– A bakancsot nem Zsuffa főtörzs írta le?

– De igen. Azért viszem az ellenértékét a főnökének.

Hanem hát szeszt fogyasztani ilyenkor is kockázatos, ezért a leszerelő állomány elhagyta a szobát, azaz, a hálókörletet. Ketten maradtak, Kőíró, az írnok, aki onnan kapta a nevét, hogy ha valaki összeakaszott vele, annak azt mondta, nagyon vigyázzon, mert kővel írja meg a kimaradási engedélyét, és az sose fog látszani a papíron, és Zombi. Zombi, akinek Kőíró volt a „keresztapja”, és akit eredetileg Dombinak hívtak, mozgásban csakúgy, mint észjárásban igen lassú volt. Ragadványneve egyébként, miután megnézte élete első zombifilmjét, igen megtetszett neki. Kőíró nem tartott a társasággal, mert a mappáját pakolta össze, hogy még megmutathasson valamit az új írnoknak, Zombi pedig az ágyán ült és – sírt.

– Te nem iszol pálinkát, Zombi? - kérdezte Kőíró – Vagy már nem szereted?

– Megyek mindjárt.

Zombi elfordult, és zubbonya ujjával megtörölte szemét. De nem mozdult, csak bámult ki az ablakon a nyárfák kopasz tetejére. Kőíró átölelte a vállát.

– Rossz hír? - kérdezte. – Valami történt a családban?

– Nem. Ott nem történt semmi.

– Megbántottak? Mondd, hogy ki, elintézem.

– Ugyan. Nem bánt itt engem senki. Még a Pilhál se igen zavart, padig az gané volt.

– Hát akkor mi baj, Zombi? Három nap múlva szabadulunk.

– Épp ez az.

– Tessék?

- Mi lesz azután?
- Hogy-hogy mi lesz? Civilőrület lesz, Zombikám! Buli buli hátán, lányok, minden!
- Penyigén?
- Hát, Penyigén. Összecsődíted a srácokat, és kész.
- Csupa öregember lakik ott.
- És a fiatalok?
- Nyíregyen, Mátészalkán, Bátorban.
- Miért nem mész te is Nyíregyre?
- Drága ott a lakás...

Az egyik fa csúcsáról pacsirta rebbent fel. Zombi a szemével követte a röptét, majd tekintete Kőíró térdére zuhant.

- Én hajnalban kelek, ellátom az állatokat, nappal melózom a gépállomáson. Gyarmaton, este megint etetés, ganézés - dörmögte. - Nyíregyről nem tudnám megcsinálni

- Most ki látja el az állatokat?
- Apám. De öreg már, nem igen bírja.
- Hát akkor miért nem adja fel?
- Azt nem lehet!
- És a testvéreid? Ők nem segítenek?
- Már mind kiházasodott. Kései gyerek vagyok.

Zombi hosszasan elgondolkozott.

- Talán azért is ilyen kései, hogy a szüleimet tudjam istápolni - mondta végül.

Felállt, hogy a többiek után induljon.

- Tudod, Kőíró, soha többet ilyen jó sorom nem lesz az életben, mint itt a katonaságnál. Ennyi vidámság, jó fej, humor... Nekem csak itt voltak igaz barátaim.

VÉGE